

Принцеса і Дощик

На світі є така країна, де живуть принцеси. У кожної з них є тато-король і мама-королева. Є власний палац, і сад, і поні, й улюблена квітка в горщику, й навіть чудовий золотий птах у клітці.

Принцеси ходять до особливої школи. Там їх навчають танців, музики, малювання, іноземних мов і вміння сидіти за обідом із рівною спиною. Адже справжні принцеси мають гарну поставу!

У цій країні вранці, доки всі королівські діти солодко сплять у своїх ліжечках, зазвичай іде дощ.

Одного дня принцеса Леонтія не могла заснути. Вона закуталася в картату ковдру та вийшла на балкон палацу. Із балкона було видно чудовий великий сад. У ньому росло багато гарних квітів, які треба було поливати. Саме цим і займався Дощик.

Леонтія зітхнула:

— Мокро. І вогко.

— Зате корисно для квітів і дерев,— образився Дощик.

Принцеса і золота пташка

Маленька принцеса Міланія не хотіла вчитися читати. Усі вмовляли її, сердилися. Але вона все одне не бажала. Принцесі подобалося кататися на білому поні, годувати хлібними крихтами рибок у ставку, розмовляти з квіткою в горщику. А ще насвистувати веселі мелодії разом зі своєю золотою пташкою.

— А знаєш,— сказала їй одного разу золота пташка,— так нечесно.

— Що нечесно? — здивувалася Міланія.

— Я навчила тебе свистіти й подарувала всі мелодії, які тільки знала. А ти?

— Я можу пригостити тебе пирогом! — вигукнула принцеса.— Сьогодні у нас на обід був дуже смачний пиріг. Із капустою!

— Не люблю я капусту,— зітхнула золота пташка.— Окрім того, хіба ти сама пекла цей пиріг?

— Звісно, ні,— зізналася принцеса.— Пиріг пекла кухарка.

— Ну ось, бачиш,— знизала плечима золота пташка. Тобто вона, звичайно, не знизала

Принцеса і принц

Чудового весняного ранку принцеса Мірінда вирушила на прогулянку. Вона опинилася зовсім поряд із кордоном між двома державами — Країною принцес і Країною принців. Варта пішла на обід. І принцеса сама крокувала вздовж веселого струмка, який і розділяв обидві країни. Принц Людвіг теж гуляв уздовж струмка, але зі свого боку кордону. Він побачив принцесу й підійшов ближче.

— Вітаю! — гукнув принц.— Як у вас справи у Країні принцес?

— Усе добре, дякую,— відповіла Мірінда.— А у вас там як, у Країні принців?

— І в нас усе гаразд,— поважно сказав Людвіг.— Ось, бачиш, я пильную кордон.

— А в нас вартові охороняють,— здивувалася принцеса.

— Я королівський син,— задер носа принц.— Я можу робити це краще за вартових.

— А що ти ще робиш?

— Усе! Я керую країною, влаштовую бали, їжджу на полювання і...

Принцеса та її примхи

Принцеса Поллі була дуже вередливою. Ледь щось її не влаштувало, одразу ж починала тупотіти ніжками, розмахувати руками й ревити рева. Це нікому не подобалося. Але й вдягти теж нічого не могли.

— А ви не сперечайтесь з нею, — порадила одного разу королева-бабуся. — Хай отримає те, чого хоче. А чого не хоче, того не отримає. Подивимося, що з цього буде.

Сказано — зроблено! За обідом принцеса почала, як завжди, вередувати й плакати, вигукуючи:

— Не хочу супу! Не буду! Ніколи не буду!

— А що ж ти будеш? — запитали в неї.

— Морозиво! — закричала Поллі.

І в ту ж мить її принесли морозиво. Принцеса припинила плакати й радісно взяла ложку.

Після обіду її повели гуляти.

— Не піду в шапці! — залементувала принцеса. — І шарф теж не хочу вдягати! І рукавички! Викиньте їх!

